

УКРАЇНА У НАС ОДНА!

Із 7-го по 13-е червня у Латвійській республіці відбулося святкове дійство з нагоди Днів української культури. До гостинного містечка Вентспілса приїхали українці з різних куточків Латвії. Цьогоріч урочистості припали на святкування 20-річчя Вентспільської української громади «Кобзар». Кожна делегація привезла привітальну артистичну програму. З-поміж гостей з України були запрошені у ролі почесних гостей доцент кафедри українознавства Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького **Надія Черкес**, група студентів-членів творчого клубу **«Первоцвіт»**, тріо бандуристок «Вільні крила» із міста Херсона та ін. У програмі святкувань були передбачені інтерв'ю Латвійському телебаченню та радіо, засідання-бесіда з участю латвійських письменників та журналістів в Будинку письменника м. Вентспілса, зустріч із послом та консулом України в Латвії в українському консульстві у м. Ризі, показ мод української художниці-модельєра з міста Чернігова Світлани Карпової. Окрім офіційних зустрічей, щодня в Будинку культури та творчості та на відкритих естрадних майданчиках міських парків відбувалися концерти за участі латвійських колективів та гостей з України, тематичні виставки: вишитих рушників, розмальованих каменів із пейзажами України, живопису, кераміки та українського розписного посуду. Кожна експозиція промовляла до присутніх українською промовистою ідеєю і створювала неповторний колоритний настрій із відчуттям рідної домівки. Голова Вентспільської української громади «Кобзар» Марія Антонова запропонувала Надії Черкес укласти поетично-музичну програму і бути ведучою усіх концертних програм. «Мені б так хотілося, - мовила вона щиро, - аби тут, далеко від України, наші земляки чули добірне українське слово і почували себе по-справжньому вдома». Приємно було спостерігати, як старанно виспівували українських пісень представники польської німецької, російської, єврейської та білоруської громад у Латвії. Кожен підібрав собі те, що найбільше вподобав: хто лірично-мрійливу, хто жартівливо-дошкульну, хто танцювально-запальну мелодію, - проте всі вони звучали

відверто й сердечно, як і належить на святі національної творчості. Що стосується виступів гостей з України, то їх вітали глядачі особливо тепло. Пісенні композиції «Україно моя», «Україна - це ми», «Молитва за Україну», «Не тополю високу», «Бандуристе, орле сизий», які виконувала студентка II курсу медичного факультету ЛНМУ імені Данила Галицького **Соломія Ваврик** стали справжньою окрасою свята, а слова: «Є на світі моя країна, / де червона цвіте калина...» глядачі співали разом із юною виконавицею. Зачарувала присутніх і майстерна гра на сопілці студента Львівської національної музичної академії ім. М. Лисенка Богдана Кравченка. Спочатку він постав перед глядачами у ролі Лукаша із «Лісової пісні» Лесі Українки, де поруч із ним, загорнута у зелені шати, промовляла жива Мавка (Соломія Ваврик): «Як солодко грає, / Як глибоко крає... / Розтинає білі груди / Серденько виймає». Під звучання сопранової сопілки, яка виводила мелодію за мелодією, ведучи глядачів найпотаємнішими стежинками далекої рідної землі, ведуча концерту розповіла про народні духові інструменти України, про різні види сопілок і флюяр, які тієї миті теж стали улюбленими і для латвійських українців. У руках молодого музиканта сопілка-альт заговорила тривожним голосом емігрантської долі, після чого хвилююче залунало поетичне слово ведучої про всіх українських журавок, які розлітаються по далеких світах чужини у пошуках світлої долі. Радо вітали глядачі і добре відомий у Вентспілсі вокальний ансамбль «Мрія» міського центру культури, у якому співають вихідці із різних куточків України (з Харкова, Житомира, Дніпра, Донецька, Горлівки, Івано-Франківська, Самбора, Тернополя, Чернігова). Трепетно і ніжно звучали у їхньому виконанні ліричні українські пісні, весело і задеркуваті - жартівливо-сатиричні, проте завжди професійно і гармонійно. Цікавим дарунком свята став виступ ансамблю давньослов'янської творчості із міста Лієпаї «Ярило», які здивували гостей не тільки майстерною грою на давніх музичних інструментах та чистими голосами вокалістів, але й зшитими самотужки за малюнками костюмами часів Київської Русі. Віночок українських пісень привіз фольклорний ансамбль «Барвінок» від української громади-побратима «Світанок» (художній керівник - Нінель Воловицька, музичний керівник - Володимир Григурко); мікропрограму із жартівливих пісень подарував свята ансамбль «Живіца» із міста Салдуса; потішив щирими піснями «Боженько» і «Нема часу» й маленький латвійський соліст - Марціс Зієманіс, а солістка Вентспільського будинку культури Олена Новикова співала так ніжно, що не залишила жодного глядача байдужим. І звісно, свято не було б таким яскравим без маленьких учасників. Чарівно і по-дитячому безпосередньо витанцьовували на сцені малесенькі бджілки у супроводі української пісні «Бджілки-трудівниці», - підкреслено вишукано вальсували юні танцюристки зі школи бального танцю м. Вентспілса. А коли на сцені з'явилися бандуристи з Херсона, глядачі затамували подих, жадібно вбираючи кожен звук небаченого і нечуваного для більшості інструмента. Театралізоване дійство на тлі пісні «Два кольори» Дмитра Павличка стало цікавим мистецьким доповненням свята, підсилило звучання тексту. Емоційним підкресленням майстерної гри стали поетичні рядки Надії Черкес «Граї бандуро», «Під звуки кобзи», «Вишиванка», прочитані авторкою з-поміж пісенних виступів. Зацікавила глядачів й історична довідка про кобзарський рух на Україні, інформація про кобзу та еволюцію бандури,

розповідь про українську символіку, які ведуча влітала в загальну канву дійства. До Серця кожного із присутніх торкнулося її проникливе поетичне слово: «Моя земля - то верби над водою, / Гінкі тополі з крилами вітрів, / П'янкий ромен, напоений росою / І невідкупна щирість солов'їв. / Ніде, як тут, і сонечко не світить, / Трава не в'ється, річка не шумить. / Ніде на світі так не пахнуть квіти / І радісно не веселкує ніжна мить. / Бо це - вона! Вона, моя Україна: / Зозуля, бузюк, жайвір, соловей... / До неї я завжди душею лину / Зі всіх найдальших «тридев'ять – земель». / Без неї я - лише мала піщинка / Крихка пилінка в мареві доріг... / А з нею гордо звусь я УКРАЇНКА / І шлях широкий до зірок проліг». Після кожного концерту ще тривалий час не розходилися люди - розмовляли, розпитували: «А як ви там? Як у вас? Як там в Україні?». Усім боліли спільні наші болі, усі раділи спільним радощам, усі вітали європейські зміни на Батьківщині. Відчувалося, що це одна родина - українці. Інакше і бути не могло. Бо завжди і всюди ми - українці. І Україна у нас одна. Через кілометри і розкидані долі - усе-таки єдина!

